

Assessment of educational centers and satisfaction evaluation of instructors offering pre-marriage education program in Iran

Jila Sadighi^{1*}, Rahele Rostami¹, Mahmoud Tavousi¹, Ramin Mozafari Kermani¹, Saber Jabari Farooji², Sobhan Ebrahimpour², Aghdas Aghababaeian², Farzaneh Soltanipour²

1. Health Metrics Research Center, Institute for Health Sciences Research, ACECR, Tehran, Iran
2. Iran Ministry of Health and Medical Education, Tehran, Iran

Received: 9 November 2023

Accepted for publication: 30 December 2023

[EPub ahead of print-9 March 2024]

Payesh: 2024; 23(2): 157- 169

Abstract

Objective(s): The pre-marriage education program started in Iran in 1993. The present study had several main goals, and this article deals with the results of two objectives, including the assessment of pre-marriage education centers and assessment of the instructors' satisfaction with the program.

Methods: The study was cross-sectional. Ninety-six centers were selected by simple random sampling, and instructors of selected centers included in the study by census method. Data were analyzed using SPSS-18 software.

Results: The mean of overall satisfaction score of instructors with the "pre-marriage education program" was 20.56 (SD=3.753). The instructors were satisfied or very satisfied, including 88.4% with the content of textbooks, 70.1% with the regular holding of retraining courses, 96.2% with the cooperation with the center, 98.2% with the behavior of colleagues, and 98% with the center authorities management for holding classes. The instructors were dissatisfied or very dissatisfied, including 60.6% with the paid amount for instruction and 51% with the timely payment. There was no significant relationship between the overall satisfaction with age, gender, marital status, education, and duration of the instruction experience. A significant relationship was between overall satisfaction with the level of education ($p=0.012$), employment relationship with the center ($p=0.014$), and the type of class ($p<0.001$). Thus, instructors with master education were the most, and instructors with bachelor education were the least satisfied with the program. Official instructors had the least, and contract instructors had the most satisfaction. The instructors of the "reproductive and sexual health course" were the least, and the instructors of the "ethics and laws course" were the most satisfied with the program. The results of the evaluation of centers showed that more than 80% of the centers were in good condition in terms of lighting, heating system, and the appropriate seat numbers for participants in each class. About 70-80% of centers were in favorable condition in terms of the appropriate number of classes, adequate ventilation, the fitness of educational facilities with needs, and adequate physical space for classes. Only 50-70% of the centers were in good condition in terms of cooling system, and access to the necessary infrastructure for online classes.

Conclusion: The promotion of the pre-marriage education program requires the development of the necessary infrastructure and the improvement of the welfare conditions of the instructors. We hope that the results of the present study can help the policy-makers of the health system to improve the monitoring of program.

Keywords: Satisfaction, Instructors, Pre-marriage education centers, Assessment, Iran

* Corresponding author: Health Metrics Research Center, Institute for Health Sciences Research, ACECR, Tehran, Iran
E-mail: sadighi@acecr.ac.ir

ارزیابی مراکز آموزشی و رضایت مربیان مراکز از برنامه آموزش هنگام ازدواج در کشور ایران

ژیلا صدیقی^{۱*}، راحله رستمی^۱، محمود طاووسی^۱، رامین مظفری کرمانی^۱، صابر جببازی فاروجی^۲، سبحان ابراهیم پور^۲، اقدس آقابائیان^۲
فرزانه سلطانی پور^۲

۱. مرکز تحقیقات سنجش سلامت، پژوهشکده علوم بهداشتی جهاد دانشگاهی، تهران، ایران

۲. وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی، تهران، ایران

تاریخ دریافت: ۱۴۰۲/۷/۱۸

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۲/۱۰/۹

انشر الکترونیک پیش از انتشار - ۱۹ اسفند ۱۴۰۲

نشریه پیش: ۱۵۷-۱۶۹: ۲۳(۲): ۱۴۰۳

چکیده

مقدمه: «برنامه آموزش هنگام ازدواج» از سال ۱۳۷۲ در کشور آغاز شد. مطالعه حاضر تحت عنوان «ارزشیابی برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین در کشور ایران» دارای اهداف متعددی بوده و مقاله حاضر به نتایج دو هدف اصلی شامل «سنجش رضایت مربیان مراکز از برنامه آموزش هنگام ازدواج» و «ارزیابی مراکز آموزش هنگام ازدواج» پرداخته است.

مواد و روش کار: این مطالعه از نوع مقطعی بود. نود و شش مرکز آموزش هنگام ازدواج به روش تصادفی ساده انتخاب شده و مربیان این مراکز با روش سرشماری، وارد مطالعه شدند. داده ها در نرم افزار SPSS-18 تحلیل شدند.

یافته ها: میانگین رضایت کلی مربیان از برنامه آموزش هنگام ازدواج $20/56$ ($SD=3/753$) به دست آمد. حدود $88/4$ درصد مربیان از «محتوای کتابچه های درسی»، $70/1$ درصد از «برگزاری منظم دوره های بازآموزی»، $96/2$ درصد از «همکاری با مرکز مربوطه»، $98/2$ درصد از «رفتار همکاران مرکز مربوطه» و 98 درصد از «نحوه مدیریت مسئولان مرکز برای برگزاری کلاس ها»، «راضی یا خیلی راضی» بودند. حدود $60/6$ درصد مربیان از «مقدار حق الزحمه برای این آموزش» و 51 درصد از «پرداخت به موقع حق الزحمه»، «ناراضی یا خیلی ناراضی» بودند. ارتباط آماری معنی دار بین «رضایت کلی» با «سن»، «جنسیت»، «وضعیت تاهل»، «مدرک تحصیلی» و «مدت سابقه تدریس در مرکز» مشاهده نشد. ارتباط معنی دار بین «رضایت کلی» با «سطح تحصیلات» ($p=0/012$)، «رابطه استخدامی با مرکز» ($p=0/014$) و «نوع کلاس» ($p<0/001$) به دست آمد. به طوریکه مربیان با تحصیلات کارشناسی ارشد، دارای بیشترین و مربیان با تحصیلات کارشناسی، دارای کمترین رضایت بودند. مربیان رسمی دارای کمترین و مربیان قراردادی دارای بیشترین رضایت بودند. مربیان «درس سلامت باروری و جنسی» دارای کمترین و مربیان «درس اخلاق و احکام» دارای بیشترین رضایت بودند. نتایج ارزیابی مراکز نشان داد که بیش از 80 درصد مراکز از نظر «نور کلاس»، «سیستم گرمایشی» و «تناسب تعداد صندلی با تعداد شرکت کنندگان» در وضعیت مطلوب بوده و حدود 70 تا 80 درصد مراکز از نظر «انطباق تعداد کلاس ها با تعداد شرکت کنندگان»، «تهویه مناسب»، «تناسب امکانات آموزشی با نیازها» و «فضای فیزیکی مناسب» در وضعیت مطلوب قرار داشتند. فقط 50 تا 70 درصد مراکز از نظر «سیستم سرمایشی» و «دسترسی به زیر ساخت لازم برای کلاس های آنلاین» در وضعیت مطلوب بودند.

نتیجه گیری: ارتقای «برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین» نیازمند توسعه زیرساخت های مورد نیاز و همچنین بهبود شرایط رفاهی مربیان مراکز است. امید است که نتایج مطالعه حاضر بتواند پایش و رصد برنامه مذکور را برای سیاستگذاران نظام سلامت، تسهیل نماید.

کلمات کلیدی: رضایت، مربیان، مراکز آموزش هنگام ازدواج، ارزیابی، ایران

کد اخلاق: IR.SBMU.NNFTRI.REC.1399.051

* نویسنده پاسخگو: تهران، خیابان انقلاب اسلامی، خیابان فلسطین جنوبی، خیابان شهید وحید نظری، پلاک ۲۳

E-mail: sadighi@acecr.ac.ir

مقدمه

خانواده کوچکترین واحد اجتماعی است و دولت‌ها موظف هستند تا سلامت خانواده را به عنوان یک سیاست جهت تحکیم خانواده و ارتقای رفاه اعضای آن در نظر داشته باشند [۱]. طبق اصل دهم قانون اساسی کشور ایران، «از آنجا که خانواده واحد بنیادی جامعه اسلامی است، همه قوانین و مقررات و برنامه‌ریزی‌های مربوط باید در جهت آسان کردن تشکیل خانواده، پاسداری از قداست آن و استواری روابط خانوادگی بر پایه حقوق و اخلاق اسلامی باشد» [۲]. با وجودیکه عوامل مؤثر در طول عمر ازدواج هر یک از زوجین، متعدد و منحصر به فرد است، اما متداول‌ترین عوامل شامل دوستی، عشق و پیشینه یا علایق مشابه بوده است [۳]. عواملی مانند بلوغ جسمی، فکری، عاطفی، ارتباطی و همچنین عوامل اقتصادی، فرهنگی و مذهبی به عنوان عوامل مؤثر بر زندگی زوجین در خانواده شناسایی شده‌اند [۴]. به طور کلی عوامل موفقیت ازدواج می‌تواند شامل عوامل ارتباطی، عوامل فردی-شخصیتی، عوامل خانوادگی، عوامل اخلاقی-معنوی و عوامل فرهنگی-اجتماعی باشد [۵].

در راستای ارتقای آگاهی زوجین در آستانه ازدواج، «برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین در ایران» در سال ۱۳۷۲ توسط وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی آغاز شده و همچنان ادامه دارد. طول مدت کلاس‌ها ابتدا ۲ ساعت بوده و در طی زمان با همکاری مشترک بین سازمان‌های مختلف، به ۶ ساعت افزایش یافته است. شرکت در این کلاس‌های آموزشی برای زوجین اجباری است و ثبت ازدواج زوجین در دفاتر ازدواج، منوط به ارائه گواهی شرکت در «برنامه آموزش هنگام ازدواج» است. کلاس‌ها به تفکیک موضوعات «سلامت باروری و جنسی»، «اخلاق و احکام»، «حقوق» و «روانشناسی» در «مراکز آموزش هنگام ازدواج» برگزار می‌شوند. این مراکز شامل مراکز جامع خدمات سلامت بوده که در ساختار شبکه بهداشتی درمانی کشور قرار داشته و خدمات جامع مراقبت اولیه سلامت را ارائه کرده و مجری برنامه آموزش هنگام ازدواج هستند. در حال حاضر بیش از ۴۶۰ مرکز آموزش‌های هنگام ازدواج، در کشور فعالیت می‌کنند.

«برنامه آموزش هنگام ازدواج» مانند هر برنامه‌ای نیازمند ارزشیابی منسجم است تا بتوان تأثیرات برنامه را مورد بررسی قرار داد [۶]. در این راستا اولین ارزشیابی ملی برنامه مذکور در سال ۲۰۱۷ انجام شده و نتایج آن منجر به ارتقای برنامه گردید [۷]. متعاقباً با توجه به نیاز رصد برنامه، مقرر گردید ارزشیابی دیگری در سطح ملی انجام شود

لذا مطالعه حاضر تحت عنوان «ارزشیابی برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین در کشور ایران» به پیشنهاد «وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی»، در «پژوهشکده علوم بهداشتی جهاددانشگاهی» انجام شد. این مطالعه دارای اهداف متعددی بوده و مقاله حاضر به نتایج دو هدف اصلی شامل «سنجش رضایت مربیان مراکز از برنامه آموزش هنگام ازدواج» و «ارزیابی مراکز آموزش هنگام ازدواج» پرداخته است.

مواد و روش کار

نوع مطالعه با رویکرد بررسی «رضایت مربیان» از نوع مقطعی و با رویکرد «ارزیابی مراکز» از نوع توصیفی بود. جمع‌آوری داده‌ها در سال ۱۴۰۱ انجام شده است. واحد مطالعه شامل «مراکز خدمات جامع سلامت مجری کلاس‌های آموزش‌های هنگام ازدواج در کشور ایران» بود که در این مطالعه به عنوان مراکز آموزش هنگام ازدواج، نامیده شده‌اند. جمعیت مورد مطالعه شامل مربیان مراکز آموزش هنگام ازدواج بودند. این مربیان طبق دستورالعمل‌های ابلاغی، باید دارای مدرک تحصیلی مرتبط بوده و در دوره‌های نظری و عملی آموزش‌های هنگام ازدواج، شرکت نموده و مهارت لازم را کسب کرده باشند. حجم نمونه «مراکز» برای دستیابی به حداکثر تعداد نمونه با احتساب p معادل ۵۰ درصد و میزان خطا معادل ۱۰ درصد و اطمینان ۹۵٪/ساوی ۹۶ مرکز محاسبه شده و نمونه‌گیری از کل مراکز کشور به صورت «تصادفی ساده» انجام شد. توزیع مراکز نمونه در استان‌های کشور با در نظر گرفتن «درصد مراکز هر استان از کل مراکز کشور» انجام شد. در زمان نمونه‌گیری، ۴۶۶ مرکز در کشور فعال بودند. تمام مربیان مراکز مورد مطالعه (۹۶ مراکز) به «روش سرشماری» وارد مطالعه شدند. برای جمع‌آوری داده‌های این قسمت از مطالعه از «پرسشنامه سنجش رضایت مربیان» و «پرسشنامه ارزیابی مرکز ارائه‌دهنده آموزش هنگام ازدواج» استفاده شد. این پرسشنامه‌ها (به همراه دستورالعمل تکمیل آن‌ها) توسط گروه پژوهش و با توجه به دستورالعمل‌های اجرایی وزارت و شاخص‌های برنامه آموزش هنگام ازدواج، تدوین شدند. شایان ذکر است ابزارهای جمع‌آوری داده‌ها (پرسشنامه‌ها) ابتدا طراحی شده و سپس روایی محتوایی و صوری آن‌ها با کسب نظرات برخی از کارشناسان و مدیران وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی بررسی شد. «پرسشنامه سنجش رضایت مربیان» توسط «مربیان برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین» به صورت خودآیایی تکمیل گردید. «پرسشنامه ارزیابی مرکز ارائه‌دهنده آموزش هنگام ازدواج» فقط در

ساخت های لازم برای برگزاری کلاس های آنلاین (مانند اینترنت پرسرعت، لپ تاپ) باشد. داده ها با استفاده از نرم افزار SPSS-18 مورد تحلیل قرار گرفتند. آزمون های آماری توصیفی شامل فراوانی، درصد، میانگین، انحراف معیار بوده و روش های آماری تحلیلی شامل آزمون های paired t-test و χ^2 (chi-square) و Pearson correlation coefficient و Analysis of variance (ANOVA) بودند. p-value کمتر از ۵ درصد به عنوان سطح معنادار آماری محسوب شد. سنجش «رضایت مربیان از برنامه آموزش هنگام ازدواج» با پرسش سؤالاتی به تفکیک «رضایت از کلاس های حضوری»، «رضایت از کلاس های غیرحضوری» و «رضایت کلی» انجام شد. سؤالات متغیر «رضایت مربیان» دارای پاسخ های پنج گزینه ای شامل بدون نظر، خیلی ناراضی، ناراضی، راضی و خیلی راضی بوده که به صورت متغیر کمی تحلیل شده است. امتیاز گزینه پاسخ ها شامل صفر برای گزینه «بدون نظر»، امتیاز ۱ برای گزینه «خیلی ناراضی»، امتیاز ۲ برای گزینه «ناراضی»، امتیاز ۳ برای گزینه «راضی» و امتیاز ۴ برای گزینه «خیلی راضی» در نظر گرفته شد. «سنجش رضایت مربیان از کلاس های حضوری» شامل سنجش رضایت از «مدت زمان کلاس»، «زمان برگزاری کلاس»، «محل برگزاری کلاس»، «تعداد شرکت کنندگان» و «امکانات آموزشی کلاس» بود. بنابراین طیف «امتیاز رضایت از کلاس های حضوری» از صفر تا ۲۰ تعیین شد. «سنجش رضایت مربیان از کلاس های غیرحضوری» شامل سنجش رضایت از «مدت زمان کلاس»، «زمان برگزاری کلاس»، «تعداد شرکت کنندگان» و «امکانات آموزشی غیرحضوری» بود. بنابراین طیف «امتیاز رضایت از کلاس های غیرحضوری» از صفر تا ۱۶ تعیین شد. «سنجش رضایت کلی مربیان از برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین» شامل سنجش رضایت از «محتوای کتابچه های درسی»، «برگزاری منظم دوره های بازآموزی»، «همکاری مربی با مرکز مربوطه»، «حق الزحمه برای این آموزش»، «پرداخت به موقع»، «رفتار همکاران مرکز مربوطه با مربی» و «نحوه مدیریت مسئولان مرکز مربوطه برای برگزاری کلاس ها» بود. بنابراین طیف «امتیاز رضایت کلی» از صفر تا ۲۸ تعیین شد. تعیین ارتباط رضایت با مشخصات جمعیتی مربیان، توسط آزمون Analysis of Variance (ANOVA) تحلیل شد. تمامی مربیان شرکت کننده در مطالعه پس از اخذ رضایت آگاهانه شفاهی، وارد مطالعه شدند. محرمانگی اطلاعات هویتی مربیان مراعات گردید.

مراکز مورد مطالعه تکمیل شد. داده های این پرسشنامه توسط پرسشگرانی که توسط کارشناسان دانشگاه مربوطه مشخص شده بودند، جمع آوری شد. این پرسشگران با شاخص های ارزیابی مرکز آشنایی داشته و از خود مراکز مورد مطالعه، انتخاب نشدند تا بتوان ارزیابی را به صورت بیرونی انجام داد. پاسخ سؤالات ارزیابی مراکز به صورت گزینه پنج تایی (خیلی زیاد، زیاد، تا حدودی، کم، خیلی کم) بود. سؤالات ارزیابی مرکز عبارت بودند از: چقدر مرکز دارای زیر ساخت لازم برای برگزاری کلاس های آنلاین است؟ چقدر فضای فیزیکی کلاس ها مناسب برای ارائه برنامه آموزشی است؟ چقدر سیستم گرمایشی کلاس ها مناسب است؟ چقدر سیستم سرمایشی کلاس ها مناسب است؟ چقدر نظافت و پاکیزگی در کل مرکز و کلاس ها رعایت شده است؟ چقدر تعداد کلاس های آموزشی منطبق با تعداد شرکت کنندگان است؟ چقدر تعداد صندلی های هر کلاس آموزشی متناسب با شرکت کنندگان است؟ چقدر امکانات و تجهیزات آموزشی مرکز متناسب با نیازهای مرکز است؟ چقدر کلاس های آموزشی دارای تهویه مناسب هستند؟ چقدر کلاس های آموزشی دارای نور مناسب هستند؟ چقدر کلاس های آموزشی از صداهای مزاحم بیرون، محافظت شده اند؟

برای انتخاب گزینه مناسب برای هر کدام از سؤالات، استانداردهای موردنظر عبارت بودند از: الف) تأمین دو فضای جداگانه برای آموزش همزمان و جداگانه (خانم ها و آقایان) برای آموزش های سلامت باروری و جنسی و ترجیحاً برای کلاس های روان شناسی، اخلاق و احکام و حقوق، الزامی است؛ ب) فضای کلاس باید متناسب با تعداد مراجعان روزانه (حداقل فضای مطلوب ۱۲ متر) باشد؛ ج) کلاس های اختصاص یافته به این آموزش باید از نظر مواردی مانند نور، انتقال صدا، سیستم گرمایش و سرمایش مناسب، درب و پنجره، سقف و کف سالم و نظافت، استاندارد باشند؛ د) ساختار اتاق کلاس ها باید به گونه ای باشد که صدای محیط خارج، در اتاق کلاس آموزشی شنیده نشود و صحبت افراد داخل اتاق نیز در خارج از اتاق کلاس آموزشی، شنیده نشود؛ ه) کلاس ها باید دارای پوسترهای استاندارد (۵ پوستر) باشند؛ و) کلاس ها باید دارای مولژهای استاندارد (یک مولژ اندام تناسلی زن و یک مولژ اندام تناسلی مرد) باشند؛ و) کلاس ها باید دارای تلویزیون ۲۴ اینچ / DVD Player / ویدئو پروژکتور و کامپیوتر سالم باشند. تلویزیون باید سالم و درمحل قابل رویت باشد؛ ز) کلاس ها باید دارای صندلی و میز مناسب باشند؛ ح) مرکز باید دارای زیر

یافته ها

در راستای «سنجش رضایت مربیان از برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین»، ۶۱۸ مربی از ۹۶ مرکز وارد مطالعه شدند. توزیع فراوانی مربیان به تفکیک مشخصات جمعیتی در جدول شماره ۱ نشان داده شده است. از این تعداد، ۱۹۹ نفر (۳۲/۲ درصد) مربی کلاس «سلامت باروری و جنسی»، ۱۵۲ نفر (۲۴/۶ درصد) مربی کلاس روانشناسی، ۱۴۱ نفر (۲۲/۸ درصد) مربی کلاس اخلاق و احکام و ۱۲۶ نفر (۲۰/۴ درصد) مربی کلاس حقوق بودند. میانگین سن مربیان شرکت کننده در مطالعه، حدود ۴۳/۳ سال (انحراف معیار = ۸/۰۶) و حداقل سن ۲۵ سال و حداکثر سن ۶۶ سال بود. میانگین سابقه تدریس مربیان در مراکز مربوطه ۳/۷۴ سال (انحراف معیار = ۳/۵۲) و حداقل سابقه ۱ سال و حداکثر سابقه ۲۹ سال بود. در سال مطالعه (سال ۱۴۰۱) فقط یک کلاس به صورت کاملاً غیرحضوری (مجازی) و بقیه کلاس ها به صورت حضوری برگزار شده بودند. حدود ۲۲ درصد از کلاس های حضوری نیز هم زمان با کلاس های غیرحضوری برگزار شده بودند.

میانگین «امتیاز رضایت کلی مربیان از برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین» ۲۰/۵۶ (انحراف معیار = ۳/۷۵۳) به دست آمد. ارتباط آماری معنی دار بین جنسیت ($p=0/326$)، گروه سنی ($p=0/057$)، وضعیت تاهل ($p=0/450$)، مدرک تحصیلی ($p=0/150$) و «مدت سابقه تدریس مربیان در مرکز مربوطه» ($p=0/247$) با «امتیاز رضایت کلی مربیان از برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین» مشاهده نشد. ارتباط آماری معنی دار بین «رابطه استخدامی مربیان با مرکز مربوطه» ($p=0/014$)، نوع کلاس ($p<0/001$)، سطح تحصیلات ($p=0/012$) و استان ($p<0/001$) با «امتیاز رضایت کلی مربیان از برنامه» مشاهده شد، بطوریکه مربیان رسمی دارای کمترین و مربیان قراردادی دارای بیشترین رضایت بودند، مربیان «درس سلامت باروری و جنسی» دارای کمترین و مربیان «درس اخلاق و احکام» دارای بیشترین رضایت بودند و مربیان با سطح تحصیلات کارشناسی ارشد، دارای بیشترین و مربیان با سطح تحصیلات کارشناسی، دارای کمترین رضایت کلی بودند (جدول شماره ۲). میانگین «امتیاز رضایت کلی مربیان از برنامه» به تفکیک استان در نمودار شماره ۱ نشان داده شده است. همانطور که مشاهده می شود، مربیان استان همدان دارای بیشترین رضایت کلی و مربیان استان قم دارای کمترین رضایت کلی از برنامه بودند.

میانگین «امتیاز رضایت مربیان از کلاس های حضوری» ۱۵/۹

(انحراف معیار = ۲/۷۸۲) به دست آمد. ارتباط آماری معنی دار بین جنسیت مربیان ($p=0/856$)، گروه سنی ($p=0/736$)، وضعیت تاهل ($p=0/986$)، سطح تحصیلات ($p=0/083$)، رابطه استخدامی با مرکز ($p=0/648$)، نوع کلاس ($p=0/375$) و «مدت سابقه تدریس مربیان در مرکز مربوطه» ($p=0/384$) با «امتیاز رضایت مربیان از کلاس های حضوری» مشاهده نشد. ارتباط آماری معنی دار بین مدرک تحصیلی و «امتیاز رضایت مربیان از کلاس های حضوری» وجود داشت به طوریکه مربیان با مدرک مامایی دارای بیشترین رضایت و مربیان با مدرک پزشکی دارای کمترین رضایت بودند ($p=0/016$) (جدول شماره ۳). همچنین ارتباط آماری معنی دار بین استان و «رضایت مربیان از کلاس های حضوری» وجود داشت ($p<0/001$)، به طوریکه مربیان استان لرستان دارای بیشترین رضایت و مربیان استان قم دارای کمترین رضایت از کلاس های حضوری بودند.

میانگین «امتیاز رضایت مربیان از کلاس های غیرحضوری» ۱۲/۸۵ (انحراف معیار = ۱/۹۳۰) به دست آمد. ارتباط آماری معنی دار بین جنسیت ($p=0/296$)، گروه سنی ($p=0/691$)، وضعیت تاهل ($p=0/231$)، سطح تحصیلات ($p=0/808$)، مدرک تحصیلی ($p=0/784$)، رابطه استخدامی با مرکز ($p=0/628$)، نوع کلاس ($p=0/804$) و «مدت سابقه تدریس مربیان در مرکز مربوطه» ($p=0/298$) با «رضایت مربیان از کلاس های غیرحضوری» مشاهده نشد. ارتباط آماری معنی دار بین استان و «رضایت مربیان از کلاس های غیرحضوری» وجود داشت ($p=0/002$) (جدول شماره ۴)، به طوریکه مربیان استان آذربایجان غربی دارای بیشترین رضایت و مربیان استان اردبیل دارای کمترین رضایت از کلاس های غیرحضوری بودند. شایان ذکر است که کلاس های غیرحضوری فقط توسط برخی استان ها تشکیل شده بود.

در راستای «ارزیابی مراکز ارائه دهنده آموزش های هنگام ازدواج زوجین»، ۹۶ مرکز وارد مطالعه شدند. «سال شروع آموزش های هنگام ازدواج» در ۵۳/۸ درصد از مراکز در «سال ۱۳۸۰ و به قبل»، در ۱۶/۱ درصد از مراکز در طی «سال ۱۳۸۱ تا ۱۳۹۰» و در ۳۰/۱ درصد از مراکز در «سال ۱۳۹۱ و به بعد» بوده است. در طی یک ماه قبل از زمان ارزیابی مراکز، ۱۹۲۴۶ نفر در کلاس های آموزشی مراکز شرکت کرده بودند. میانگین تعداد شرکت کنندگان ۲۱۱/۴۹ نفر (انحراف معیار = ۲۸۳/۷۵۰) به ازای هر مرکز بوده است. حداقل شرکت کنندگان در مرکز ۴ نفر و حداکثر ۱۸۵۶ نفر بوده است. نتایج «سنجش شاخص های ارزیابی مراکز ارائه دهنده آموزش های هنگام

میزان «کم یا خیلی کم» دارای تعداد کلاس های آموزشی، منطبق با تعداد شرکت کنندگان بودند. ۸۱/۳ درصد مراکز به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» و ۳/۱ درصد مراکز به میزان «کم یا خیلی کم» دارای تعداد صندلی متناسب با تعداد شرکت کنندگان در هر کلاس آموزشی بودند. ۷۴ درصد مراکز به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» و ۱ درصد مراکز به میزان «کم یا خیلی کم» دارای امکانات و تجهیزات آموزشی متناسب با نیازهای مرکز بودند. ۷۵ درصد مراکز به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» و ۷/۳ درصد مراکز به میزان «کم یا خیلی کم» دارای تهویه مناسب برای کلاس های آموزشی بودند. ۸۴/۴ درصد مراکز به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» و ۲/۱ درصد مراکز به میزان «کم یا خیلی کم» دارای نور مناسب برای کلاس های آموزشی بودند. ۶۱/۵ درصد مراکز به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» و ۱۰/۴ درصد مراکز به میزان «کم یا خیلی کم» دارای کلاس های آموزشی بودند که از صداهای مزاحم بیرون، محافظت شده بود.

ازدواج» در جدول شماره ۵ نشان داده شده است. همانگونه که مشاهده می شود، ۵۶/۲ درصد مراکز به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» و ۱۲/۵ درصد مراکز به میزان «کم یا خیلی کم» به زیر ساخت لازم برای برگزاری کلاس های آنلاین (مانند دسترسی به اینترنت پرسرعت، لپ تاپ، سایر) دسترسی داشتند. ۶۹/۸ درصد مراکز به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» و ۷/۳ درصد مراکز به میزان «کم یا خیلی کم» دارای فضای فیزیکی مناسب برای کلاس های آموزشی بودند. ۸۱/۳ درصد مراکز به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» و ۴/۲ درصد مراکز به میزان «کم و خیلی کم» دارای سیستم گرمایشی مناسب برای کلاس ها بودند. ۶۷/۷ درصد مراکز به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» و ۸/۳ درصد مراکز به میزان «کم یا خیلی کم» دارای سیستم سرمایشی مناسب برای کلاس ها بودند. ۸۹/۶ درصد مراکز به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» و ۲ درصد مراکز به میزان «کم و خیلی کم»، نظافت و پاکیزگی را در کل مرکز و کلاس ها رعایت کرده بودند. ۷۵ درصد مراکز به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» و ۵/۲ درصد مراکز به

جدول ۱: توزیع فراوانی مربیان به تفکیک مشخصات جمعیتی

مشخصات جمعیتی	مربیان شرکت کننده در مطالعه	
	تعداد	تعداد
جنسیت		
زن	۲۵۰	۴۰/۵
مرد	۳۶۸	۵۹/۵
جمع	۶۱۸	۱۰۰
گروه سنی		
≤۳۰	۲۲	۳/۶
۳۱-۴۰	۲۲۳	۳۶/۴
۴۱-۵۰	۲۴۶	۴۰/۱
۵۱-۶۰	۱۰۷	۱۷/۵
≥۶۱	۱۵	۲/۴
جمع	۶۱۳	۱۰۰
وضعیت تاهل		
متاهل	۵۸۷	۹۵/۰
مجرد	۲۸	۴/۵
سایر	۳	۰/۵
جمع	۶۱۸	۱۰۰
سطح تحصیلات		
فوق دیپلم	۲۰	۳/۲
کارشناسی	۱۹۹	۳۲/۲
کارشناسی ارشد	۲۹۳	۴۷/۴
دکتری و بالاتر	۱۰۶	۱۷/۲
جمع	۶۱۸	۱۰۰
مدرک تحصیلی		
پزشکی	۲۰	۳/۳
مامایی	۹۱	۱۵/۰
سایر	۴۹۶	۸۱/۷
جمع	۶۰۷	۱۰۰

رابطه استخدامی با مرکز

رسمی	۱۵۴	۲۵/۷
پیمانی	۲۳	۳/۸
قراردادی	۳۸۰	۶۳/۳
فاقد قرارداد	۴۳	۷/۲
جمع	۶۰۰	۱۰۰

جدول ۲: ارتباط امتیاز «رضایت کلی مربیان از برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین» با مشخصات جمعیتی

مشخصات جمعیتی	رضایت کلی مربیان از برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین			
	تعداد	میانگین	انحراف معیار	F
جنسیت				
زن	۲۳۱	۲۰/۳۷	۳/۹۷۱	۰/۳۲۶
مرد	۳۴۳	۲۰/۶۸	۳/۵۹۹	
جمع	۵۷۴	۲۰/۵۶	۳/۷۵۳	
گروه سنی				
≤۳۰	۲۲	۲۱/۴۱	۳/۴۱۸	۰/۵۷۰
۳۱-۴۰	۲۰۸	۲۰/۲۶	۳/۴۷۷	
۴۱-۵۰	۲۲۷	۲۰/۷۲	۳/۹۷۰	
۵۱-۶۰	۱۰۱	۲۰/۵۱	۳/۸۴۹	
≥۶۱	۱۳	۲۰/۷۷	۳/۸۹۸	
جمع	۵۷۱	۲۰/۵۴	۳/۷۵۰	
وضعیت تاهل				
متاهل	۵۴۶	۲۰/۵۸	۳/۷۴۲	۰/۴۵۰
مجرد	۲۶	۲۰/۱۹	۴/۰۶۰	
سایر	۲	۱۷/۵۰	۲/۱۲۱	
جمع	۵۷۴	۲۰/۵۶	۳/۷۵۳	
سطح تحصیلات				
فوق دیپلم	۲۰	۲۰/۱۵	۴/۷۴۹	۰/۰۱۲
کارشناسی	۱۸۷	۱۹/۹۴	۳/۹۸۲	
کارشناسی ارشد	۲۷۱	۲۱/۰۸	۳/۴۷۷	
دکتری و بالاتر	۹۶	۲۰/۳۶	۳/۶۶۵	
جمع	۵۷۴	۲۰/۵۶	۳/۷۵۳	
مدرک تحصیلی				
پزشکی	۱۹	۱۹/۲۶	۴/۶۴۱	۰/۱۵۰
مامایی	۸۳	۲۰/۱۷	۴/۵۸۲	
سایر	۴۶۲	۲۰/۷۰	۳/۵۳۰	
جمع	۵۶۴	۲۰/۵۷	۳/۷۴۸	
رابطه استخدامی با مرکز				
رسمی	۱۴۱	۱۹/۷۲	۴/۵۰۰	۰/۰۱۴
پیمانی	۲۲	۲۰/۵۰	۳/۵۱۵	
قراردادی	۳۵۵	۲۰/۹۲	۳/۳۸۵	
فاقد قرارداد	۴۱	۲۰/۳۲	۳/۹۰۸	
جمع	۵۵۹	۲۰/۵۶	۳/۷۶۵	
نوع کلاس				
سلامت باروری و جنسی	۱۸۴	۱۹/۵۲	۴/۲۳۶	<۰/۰۰۱
اخلاق و احکام	۱۲۸	۲۰/۹۱	۳/۳۳۳	
حقوق	۱۲۰	۲۰/۸۹	۳/۴۸۳	
روانشناسی	۱۴۲	۲۱/۳۰	۳/۴۰۰	
جمع	۵۷۴	۲۰/۵۶	۳/۷۵۳	

جدول ۳: ارتباط امتیاز «رضایت مربیان از کلاس های حضوری» با مشخصات جمعیتی

رضایت مربیان از کلاس های حضوری					مشخصات جمعیتی
P-value	F	انحراف معیار	میانگین	تعداد	
۰/۸۵۶	۰/۰۳۳	۲/۸۵۰	۱۵/۸۸	۲۵۰	جنسیت
		۲/۷۳۷	۱۵/۹۲	۳۶۴	زن
		۲/۷۸۲	۱۵/۹۰	۶۱۴	مرد
۰/۷۳۶	۰/۵۰۰	۲/۵۴۱	۱۶/۴۳	۲۱	گروه سنی
		۲/۶۰۴	۱۵/۹۸	۲۲۲	≤۳۰
		۲/۸۸۳	۱۵/۹۰	۲۴۴	۳۱-۴۰
		۲/۹۰۹	۱۵/۶۴	۱۰۷	۴۱-۵۰
		۳/۰۱۶	۱۵/۶۷	۱۵	۵۱-۶۰
		۲/۷۷۷	۱۵/۸۹	۶۰۹	≥۶۱
۰/۹۸۶	۰/۰۱۴	۲/۷۹۴	۱۵/۹۰	۵۸۳	وضعیت تاهل
		۲/۴۱۵	۱۵/۸۶	۲۸	متاهل
		۴/۵۰۹	۱۵/۶۷	۳	مجرد
		۲/۷۸۲	۱۵/۹۰	۶۱۴	سایر
۰/۰۸۳	۲/۲۳۹	۲/۵۷۳	۱۶/۷۵	۲۰	سطح تحصیلات
		۲/۷۰۷	۱۶/۰۱	۱۹۷	فوق دیپلم
		۲/۷۶۴	۱۵/۹۷	۲۹۱	کارشناسی
		۲/۹۵۰	۱۵/۳۴	۱۰۶	کارشناسی ارشد
		۲/۷۸۲	۱۵/۹۰	۶۱۴	دکتری و بالاتر
۰/۰۱۶	۴/۱۶۵	۳/۱۶۴	۱۵/۳۰	۲۰	مدرک تحصیلی
		۲/۶۷۱	۱۶/۶۷	۹۱	پزشکی
		۲/۷۵۸	۱۵/۸۲	۴۹۲	مامایی
		۲/۷۷۴	۱۵/۹۳	۶۰۳	سایر
۰/۶۴۸	۰/۵۵۱	۲/۸۱۱	۱۵/۸۹	۱۵۳	رابطه استخدامی با مرکز
		۲/۹۳۳	۱۶/۶۵	۲۳	رسمی
		۲/۷۷۱	۱۵/۹۰	۳۷۸	پیمانی
		۲/۷۸۵	۱۵/۸۴	۴۳	قراردادی
		۲/۷۸۵	۱۵/۹۲	۵۹۷	فاقد قرارداد
۰/۳۷۵	۱/۰۳۸	۲/۷۶۵	۱۶/۰۵	۱۹۷	نوع کلاس
		۲/۷۹۳	۱۶/۱۱	۱۴۱	سلامت باروری و جنسی
		۲/۷۶۸	۱۵/۶۲	۱۲۶	اخلاق و احکام
		۲/۸۰۳	۱۵/۷۵	۱۵۰	حقوق
		۲/۷۸۲	۱۵/۹۰	۶۱۴	روانشناسی

جدول ۴: ارتباط امتیاز «رضایت مربیان از کلاس های غیر حضوری» با مشخصات جمعیتی

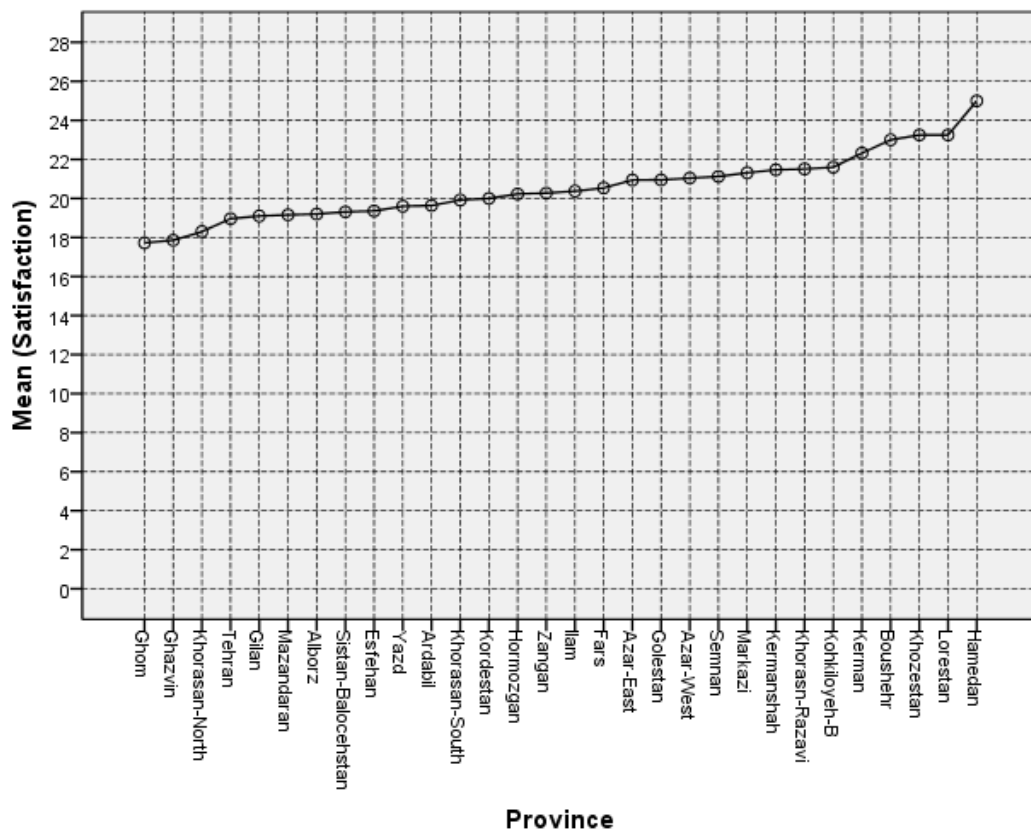
رضایت مربیان از کلاس های غیر حضوری					مشخصات جمعیتی
P-value	F	انحراف معیار	میانگین	تعداد	
۰/۲۶۹	۱/۲۳۳	۱/۸۰۰	۱۲/۶۲	۵۳	جنسیت
		۲/۰۰۶	۱۳/۰۰	۸۲	زن
		۱/۹۳۰	۱۲/۸۵	۱۳۵	مرد
۰/۶۹۱	۰/۵۶۱	۱/۱۵۵	۱۲/۳۳	۳	گروه سنی
					≤۳۰

۳۱-۴۰	۴۵	۱۲/۵۸	۱/۸۸۹		
۴۱-۵۰	۴۹	۱۳/۱۲	۱/۸۱۰		
۵۱-۶۰	۳۳	۱۲/۹۴	۲/۲۶۳		
≥۶۱	۴	۱۲/۵۰	۱/۷۳۲		
جمع	۱۳۴	۱۲/۸۶	۱/۹۳۶		
وضعیت تاهل					
متاهل	۱۲۴	۱۲/۹۱	۱/۹۸۰	۱/۴۴۹	۰/۲۳۱
مجرد	۱۱	۱۲/۱۸	۱/۰۷۹		
جمع	۱۳۵	۱۲/۸۵	۱/۹۳۰		
سطح تحصیلات					
فوق دیپلم	۱	۱۴/۰۰	۰/۰	۰/۳۲۴	۰/۸۰۸
کارشناسی	۴۳	۱۲/۶۵	۱/۹۱۳		
کارشناسی ارشد	۶۷	۱۲/۹۴	۱/۹۱۴		
دکتری و بالاتر	۲۴	۱۲/۹۲	۲/۰۸۳		
جمع	۱۳۵	۱۲/۸۵	۱/۹۳۰		
مدرک تحصیلی					
پزشکی	۶	۱۲/۵۰	۲/۱۶۸	۰/۲۴۳	۰/۷۸۴
مامایی	۲۲	۱۲/۷۳	۱/۸۸۲		
سایر	۱۰۱	۱۲/۹۵	۱/۹۶۲		
جمع	۱۲۹	۱۲/۸۹	۱/۹۴۶		
رابطه استخدامی با مرکز					
رسمی	۳۷	۱۲/۶۵	۱/۶۸۷	۰/۵۸۲	۰/۶۲۸
پیمانی	۱	۱۲/۰۰	۰/۰		
قراردادی	۷۸	۱۲/۹۴	۲/۰۴۱		
فاقد قرارداد	۱۱	۱۲/۴۵	۲/۰۶۷		
جمع	۱۲۷	۱۲/۸۹	۱/۹۳۶		
نوع کلاس					
سلامت باروری و جنسی	۴۴	۱۲/۶۶	۱/۷۷۸	۰/۳۲۹	۰/۸۰۴
اخلاق و احکام	۳۵	۱۲/۰۶	۱/۷۶۵		
حقوق	۳۱	۱۲/۹۷	۲/۰۸۹		
روانشناسی	۲۵	۱۲/۷۶	۲/۲۶۰		
جمع	۱۳۵	۱۲/۸۵	۱/۹۳۰		

جدول ۵: شاخص های ارزیابی مراکز ارائه دهنده آموزش های هنگام ازدواج زوجین

شاخص ها										
گزینه های پاسخ	چقدر مرکز دارای زیر ساخت لازم برای برگزاری کلاس های آنلاین است؟	چقدر فضای فیزیکی کلاس ها مناسب برای ارائه برنامه آموزشی است؟	چقدر سیستم گرمایشی کلاس ها مناسب است؟	چقدر سیستم سرمایشی کلاس ها مناسب است؟	چقدر نظافت و پاکیزگی در کل مرکز و رعایت شده است؟	چقدر تعداد کلاس های آموزشی منطبق با تعداد شرکت کنندگان است؟	چقدر تعداد صندلی هر کلاس آموزشی متناسب با شرکت کنندگان است؟	چقدر امکانات و تجهیزات آموزشی مرکز متناسب با نیازهای مرکز است؟	چقدر کلاس های آموزشی دارای تهویه مناسب هستند؟	چقدر کلاس های آموزشی دارای نور مناسب هستند؟
خیلی کم	۷	۲	۲	۳	۱	۳	۲	-	۳	۱
کم	۷/۳	۲/۱	۲/۱	۳/۱	۱/۰	۳/۱	۲/۱	-	۳/۱	۱/۰
تا حدودی	۵	۵	۲	۵	۱	۲	۱	۱	۴	۲
بسیار	۵/۲	۵/۲	۲/۱	۵/۲	۱/۰	۲/۱	۱/۰	۱/۰	۴/۲	۲/۱
تعداد	۳۰	۲۲	۱۴	۲۳	۸	۱۹	۱۵	۲۴	۱۷	۲۷
درصد	۳۱/۳	۲۲/۹	۱۴/۶	۲۴/۰	۸/۳	۱۹/۸	۱۵/۶	۲۵/۰	۱۷/۷	۲۸/۱

زیاد	تعداد	۲۵	۳۲	۳۱	۲۸	۳۳	۲۸	۳۱	۳۶	۳۳	۲۸	۳۱
	درصد	۲۶/۰	۳۳/۳	۳۲/۳	۲۹/۲	۳۴/۴	۲۹/۲	۳۲/۳	۳۷/۵	۳۴/۴	۲۹/۲	۳۲/۳
خیلی زیاد	تعداد	۲۹	۳۵	۴۷	۳۷	۵۳	۴۴	۴۷	۳۵	۳۹	۵۳	۲۸
	درصد	۳۰/۲	۳۶/۵	۴۹/۰	۳۸/۵	۵۵/۲	۴۵/۸	۴۹/۰	۳۶/۵	۴۰/۶	۵۵/۲	۲۹/۲
جمع	تعداد	۹۶	۹۶	۹۶	۹۶	۹۶	۹۶	۹۶	۹۶	۹۶	۹۶	۹۶
	درصد	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰

نمودار ۱: میانگین امتیاز «رضایت کلی مربیان از برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین» به تفکیک استان

بحث و نتیجه گیری

آموزش پیش از ازدواج به عنوان یکی از عوامل موثر در ارتقای سطح رضایت، سلامت جسمی و روانی زوجین و همچنین کاهش پیامدهایی مانند طلاق است [۸-۹]. استقرار برنامه های آموزشی در سطح ملی همواره نیازمند رصد مستمر و شناسایی چالش ها است تا بتوان برنامه را در طول زمان ارتقا داد. به عنوان مثال نتایج یک مطالعه فراتحلیل که درخصوص چالش های برنامه آموزش قبل از ازدواج طراحی شده بود، نشان داد که عمده آموزش ها منجر به افزایش آگاهی شده است اما زوجین به مهارت هایی بیش از آنچه که

در آموزش های کنونی ارائه شده، نیاز دارند [۱۰]. مطالعه فراتحلیل دیگری که مشاوره های آموزش هنگام ازدواج را در سه بعد ساختار، فرایند و پیامد ارزیابی کرده بود، نشان داد که مشاوره ها دارای محتوای آموزشی ضعیف بوده و مدت زمان آموزش باید افزایش یابد و همچنین سطح آگاهی و نگرش شرکت کنندگان در مورد سلامت جنسی، سلامت باروری و بیماری های مقاربتی در حد متوسط تا ضعیف است [۴]. همچنین نتایج یک مطالعه فراتحلیل نشان داد که رویکردهای برنامه آموزش باید با تنوع فزاینده زوجین شرکت کننده در برنامه های آموزشی، مطابقت داده شود؛ به طوریکه دوره های

زوجین» ۲۰/۵۶ (انحراف معیار = $3/753$) به دست آمد که بالاتر از حد میانه این امتیاز است. شایان ذکر است که طیف «امتیاز رضایت کلی» از صفر تا ۲۸ بوده است. ارتباط آماری معنی دار بین «رضایت کلی مربیان از برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین» با «گروه سنی»، «جنسیت»، «وضعیت تاهل»، «مدرک تحصیلی» و «مدت سابقه تدریس مربیان در مرکز مربوطه» مشاهده نشد. البته ارتباط آماری معنی دار بین «رضایت کلی مربیان از برنامه» با «سطح تحصیلات»، «رابطه استخدامی با مرکز مربوطه» و «نوع کلاس» مشاهده شد. به طوریکه مربیان با سطح تحصیلات کارشناسی ارشد، دارای بیشترین رضایت و مربیان با سطح تحصیلات کارشناسی، دارای کمترین رضایت بودند. مربیان رسمی دارای کمترین رضایت و مربیان قراردادی دارای بیشترین رضایت بودند. مربیان «درس سلامت باروری و جنسی» نیز دارای کمترین رضایت و مربیان «درس اخلاق و احکام» دارای بیشترین رضایت بودند.

میانگین «امتیاز رضایت مربیان از کلاس های حضوری» ۱۵/۹ (انحراف معیار = $2/782$) به دست آمد که بالاتر از حد میانه این امتیاز است. شایان ذکر است که طیف «امتیاز رضایت از کلاس های حضوری» از صفر تا ۲۰ بوده است. ارتباط آماری معنی دار بین «رضایت مربیان از کلاس های حضوری» با «گروه سنی»، «جنسیت»، «وضعیت تاهل»، «سطح تحصیلات»، «رابطه استخدامی با مرکز مربوطه»، «نوع کلاس» و «مدت سابقه تدریس مربیان در مرکز مربوطه» مشاهده نشد. البته ارتباط آماری معنی دار بین «مدرک تحصیلی» و «رضایت مربیان از کلاس های حضوری» وجود داشته به طوریکه مربیان با مدرک مامایی دارای بیشترین رضایت و مربیان با مدرک پزشکی دارای کمترین رضایت بودند.

میانگین «امتیاز رضایت مربیان از کلاس های غیرحضوری» ۱۲/۸۵ (انحراف معیار = $1/930$) به دست آمد که بالاتر از حد میانه این امتیاز است. شایان ذکر است که طیف «امتیاز رضایت از کلاس های غیرحضوری» از صفر تا ۱۶ بوده است. ارتباط آماری معنی دار بین «رضایت مربیان از کلاس های غیرحضوری» با «گروه سنی»، «جنسیت»، «وضعیت تاهل»، «سطح تحصیلات»، «مدرک تحصیلی»، «رابطه استخدامی با مرکز مربوطه»، «نوع کلاس» و «مدت سابقه تدریس مربیان در مرکز مربوطه» مشاهده نشد.

به طور کلی طبق نتایج ارزشیابی قبلی این برنامه، مربیان معتقد بودند که «برنامه آموزش هنگام ازدواج» در ایران دارای مزایای منحصر به فرد بوده و به آسانی در دسترس تمامی زوجین کشور قرار

آموزشی بر اساس نیازسنجی از مخاطبان (به خصوص با توجه به نیازهای زوجین مناطق محروم، در معرض خطر و گروه های اجتماعی متنوع) با روش های انعطاف پذیرتر طراحی شوند [۱۱]. همانگونه که مشاهده می شود، ارزشیابی یک برنامه را می توان در ابعاد مختلفی انجام داد. البته به طور کلی اغلب ارزشیابی های آموزش های هنگام ازدواج بر اساس تغییر آگاهی و رفتار زوجین طراحی شده است [۱۲-۱۳]، لذا امکان مقایسه نتایج این مطالعه با دستاوردهای پژوهشی اندکی مقدور شد زیرا مقاله حاضر به نتایج «سنجش رضایت مربیان مراکز از برنامه آموزش هنگام ازدواج» و «ارزیابی مراکز آموزش هنگام ازدواج» پرداخته است.

طبق نتایج مطالعه حاضر، اغلب مربیان از «برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین» راضی یا خیلی راضی بودند. به طوریکه درخصوص «کلاس های حضوری»، ۸۳/۸ درصد مربیان از مدت زمان کلاس، ۹۲/۷ درصد مربیان از زمان برگزاری کلاس، ۷۹/۲ درصد مربیان از محل برگزاری کلاس، ۹۰ درصد مربیان از تعداد شرکت کنندگان و ۸۶/۲ درصد مربیان از امکانات آموزشی کلاس «راضی یا خیلی راضی» بودند. در خصوص «کلاس های غیرحضوری» ۹۳/۳ درصد مربیان از مدت زمان کلاس، ۹۵/۶ درصد مربیان از زمان برگزاری کلاس، ۹۰/۴ درصد مربیان از تعداد شرکت کنندگان و ۸۷/۴ درصد مربیان از امکانات آموزش غیرحضوری «راضی یا خیلی راضی» بودند. همچنین درخصوص «شاخص های رضایت کلی»، ۸۸/۴ درصد مربیان از «محتوای کتابچه های درسی»، ۷۰/۱ درصد مربیان از «برگزاری منظم دوره های بازآموزی»، ۹۶/۲ درصد مربیان از «همکاری با مرکز مربوطه»، ۹۸/۲ درصد مربیان از «رفتار همکاران مرکز مربوطه با مربی» و ۹۸ درصد مربیان از «نحوه مدیریت مسئولان مرکز مربوطه برای برگزاری کلاس ها»، «راضی یا خیلی راضی» بودند. اما مهم ترین دستاورد این بود که اغلب مربیان از جمله ۶۰/۶ درصد مربیان از «پرداخت به موقع حق الزحمه برای این آموزش» و ۵۱ درصد مربیان از «پرداخت به موقع حق الزحمه»، «ناراضی یا خیلی ناراضی» بودند که نیاز به رسیدگی جدی دارد. نتایج ارزشیابی قبلی این برنامه نیز نشان داده بود که حق الزحمه مربیان بسیار کم بوده و باید به گونه ای باشد که برای ارائه مستمر آموزش ها ایجاد انگیزه کند و به طور کلی باید توجه بیشتری به نیازهای رفاهی مربیان شود [۷]. نتایج مطالعه حاضر نشان می دهد که این برنامه هنوز نتوانسته است این مشکل را مدیریت کند.

میانگین «امتیاز رضایت کلی مربیان از برنامه آموزش هنگام ازدواج

اقلیمی مراکز به صورت مستمر در حال انجام باشد [۷-۱۴، ۱۵]. به طور کلی ارتقای «برنامه آموزش هنگام ازدواج زوجین» نیازمند توسعه زیرساخت‌های مورد نیاز و همچنین بهبود شرایط رفاهی مربیان مراکز است. امید است که نتایج مطالعه حاضر بتواند پایش و رصد «برنامه آموزش هنگام ازدواج» را برای سیاستگذاران نظام سلامت، تسهیل نماید.

سهم نویسندگان

ژیلاد صدیقی: طراحی و نظارت اجرای مطالعه، تحلیل داده‌ها، تدوین مقاله

راحله رستمی: مدیریت اجرای مطالعه، تدوین مقاله

محمود طاووسی: همکاری در اجرای مطالعه، تدوین مقاله

رامین مظفری کرمانی: همکاری در اجرای مطالعه، تدوین مقاله

صابر جباری فاروجی: همکاری در اجرای مطالعه

سبحان ابراهیم‌پور: همکاری در اجرای مطالعه

اقدس آقابابائیان: همکاری در اجرای مطالعه

فرزانه سلطانی پور: همکاری در اجرای مطالعه

تشکر و قدردانی

قسمتی از نتایج یک طرح پژوهشی در این مقاله ارائه گردیده است. طرح مذکور با حمایت «اداره جوانی جمعیت، وزارت بهداشت و درمان و آموزش پزشکی» در پژوهش‌ده علوم بهداشتی جهاددانشگاهی (مرکز تحقیقات سنجش سلامت) انجام شده است. مولفان از همه همکارانی که در دانشگاه‌های علوم پزشکی کشور، در جمع‌آوری داده‌های این مطالعه همکاری بی‌دریغ کرده‌اند، قدردانی می‌نماید. اسامی این همکاران (به ترتیب حروف الفبای اسامی دانشگاه‌ها) به شرح ذیل است: فرحناز باباپور (دانشگاه علوم پزشکی اردبیل)، امین اسماعیلی (دانشگاه علوم پزشکی اصفهان)، زیبا ردایی (دانشگاه علوم پزشکی البرز)، هنگامه آریانژاد (دانشگاه علوم پزشکی اهواز)، فاطمه خشامن (دانشگاه علوم پزشکی ایران‌شهر)، سارا روستاپیشه (دانشگاه علوم پزشکی ایران)، راضیه زرگوشی (دانشگاه علوم پزشکی ایلام)، ماندانا رضایانه (دانشگاه علوم پزشکی آبادان)، مینا موسوی (دانشگاه علوم پزشکی آذربایجان غربی)، مهدیه افراشته (دانشگاه علوم پزشکی بزم)، بنفشه مشتونی (دانشگاه علوم پزشکی بوشهر)، محبوبه داوری (دانشگاه علوم پزشکی بیرجند)، نازیلا قیطرانی (دانشگاه علوم پزشکی تبریز)، تکتیم شمسی‌زاده (دانشگاه علوم پزشکی تربت جام)، فاطمه گلریزی (دانشگاه علوم پزشکی تربت حیدریه)، لیلی سیدمرادی

دارد. با این وجود معتقد بودند که دانش زوجین با افزایش دسترسی به اینترنت و شبکه‌های اجتماعی، افزایش یافته و آموزش‌های کنونی کفایت لازم را ندارند. همچنین با توجه به تنوع زوجین از نظر سن، جنسیت، وضعیت مذهبی، تأهل و نیازهای مختلف، نیاز به محتوای آموزشی متنوعی است. انتظارات اصلی مربیان نیز شامل برگزاری دوره‌های بازآموزی مستمر، آموزش فن بیان- تدریس و دسترسی به منابع آموزشی غنی‌تر برای مربیان بود [۷].

«ارزیابی مراکز ارائه‌دهنده آموزش‌های هنگام ازدواج زوجین» در ۹۶ مرکز مورد مطالعه انجام شد. اهمیت ارزیابی مراکز از این جهت بوده است که نتایج آن می‌تواند با ارزیابی‌های جاری مراکز مورد مقایسه قرار بگیرد و مسئولان بتوانند میزان انطباق نتایج را بررسی نمایند. در طی یک ماه قبل از زمان ارزیابی مراکز، در مجموع ۱۹۲۴۶ نفر در کلاس‌های آموزشی مراکز شرکت کرده بودند. نتایج سنجش «شاخص‌های ارزیابی مراکز ارائه‌دهنده آموزش‌های هنگام ازدواج» نشان داد که «رعایت نظافت و پاکیزگی در کل مرکز و کلاس‌ها» در ۸۹/۶ درصد مراکز، «دارا بودن نور مناسب برای کلاس‌های آموزشی» در ۸۴/۴ درصد مراکز، «دارا بودن سیستم گرمایشی مناسب برای کلاس‌ها» در ۸۱/۳ درصد مراکز، «تناسب تعداد صندلی با تعداد شرکت‌کنندگان در هر کلاس آموزشی» در ۸۱/۳ درصد مراکز، «انطباق تعداد کلاس‌های آموزشی با تعداد شرکت‌کنندگان» در ۷۵ درصد مراکز، «دارا بودن تهویه مناسب برای کلاس‌های آموزشی» در ۷۵ درصد مراکز، «تناسب امکانات و تجهیزات آموزشی با نیازهای مرکز» در ۷۴ درصد مراکز، «دارا بودن فضای فیزیکی مناسب برای کلاس‌های آموزشی» در ۶۹/۸ درصد مراکز، «دارا بودن سیستم سرمایشی مناسب برای کلاس‌ها» در ۶۷/۷ درصد مراکز، «حفاظت کلاس‌های آموزشی از صداهای مزاحم بیرون» در ۶۱/۵ درصد مراکز، «دسترسی به زیرساخت لازم برای برگزاری کلاس‌های آنلاین» در ۵۶/۲ درصد مراکز، به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» گزارش شده است. باوجودیکه شاخص‌های عمده مراکز به میزان «زیاد یا خیلی زیاد» مطلوب است اما جهت ارتقای برنامه نیاز به رسیدگی به مراکزی است که شاخص‌های آن‌ها در حد مطلوب نبوده است. البته نتایج مطالعات دیگری که جهت ارزیابی ساختاری برنامه‌های آموزش قبل از ازدواج انجام شده بودند، به مواردی مانند فقدان امکانات فیزیکی مطلوب از جمله ساختمان، کلاس‌های درس، صندلی، تهویه و تجهیزات جدید اشاره کرده بودند. شایان ذکر است که ارتقای ساختار برنامه باید در راستای رصد برنامه و با توجه به شرایط جمعیتی و

علوم پزشکی کردستان)، فهمیه امیری (دانشگاه علوم پزشکی کرمان)، سهیلا خزائی (دانشگاه علوم پزشکی کرمانشاه)، زهرا رادمنش (دانشگاه علوم پزشکی کهگیلویه و بویراحمد)، زهرا وفاپی (دانشگاه علوم پزشکی گلستان)، فاطمه خبازکار (دانشگاه علوم پزشکی گیلان)، لیلا شریعتی (دانشگاه علوم پزشکی لرستان)، تینا جواهری زاده (دانشگاه علوم پزشکی مازندران)، شهلا نظری (دانشگاه علوم پزشکی مرکزی)، زهرا موسی آبادی (دانشگاه علوم پزشکی مشهد)، زلیخا صادقی (دانشگاه علوم پزشکی هرمزگان)، مریم بیگلری (دانشگاه علوم پزشکی همدان)، فروزنده کلانتری (دانشگاه علوم پزشکی یزد).

دانشگاه علوم پزشکی تهران)، ملیحه سقازاده (دانشگاه علوم پزشکی جیرفت)، صدیقه حیدری (دانشگاه علوم پزشکی چهارمحال و بختیاری)، فرزانه سرائی (دانشگاه علوم پزشکی خراسان شمالی)، مرجان کریمی (دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان)، مریم شجاعی (دانشگاه علوم پزشکی زاهدان)، زهرا اسلامی (دانشگاه علوم پزشکی زنجان)، رقیه خرم (دانشگاه علوم پزشکی ساوه)، آذر نظامی (دانشگاه علوم پزشکی سمنان)، سیده زهره بلاغی (دانشگاه علوم پزشکی شیراز)، معصومه علمشاهی (دانشگاه علوم پزشکی قزوین)، زهرا فولادی (دانشگاه علوم پزشکی قم)، نسرین استادنوروزی (دانشگاه

منابع

1. Bogenschneider K. Has family policy come of age? A decade review of the state of US family policy in the 1990s. *Journal of Marriage and Family* 2000; 62: 1136-59
2. Islamic Parliament Research Center (IPRC), The Constitution of the Islamic Republic of Iran. Available from: <https://rc.majlis.ir/fa/law/show/133613> [accessed on october 2023] [In Persian]
3. Bachand LL, Caron SL. Ties that bind: A qualitative study of happy long-term marriages. *Contemporary Family Therapy* 2001; 23: 105-121
4. Mehrolhassani MH, Yazdi-Feyzabadi V, Rajizadeh A. Evaluation of pre-marriage counseling program in Iran: a narrative review of structural, procedural, and outcome dimensions. *Evidence Based Health Policy, Management and Economics* 2018; 2: 208-225
5. Karimi-sani P, Ehiyai K, Eesmaeili M, Falsafinejad M. Identifying the factors of successful marriage: a qualitative study. *Counseling Research and Development* 2013; 12:75-93 [In Persian]
6. World Health Organization. Programati Evaluations. Available from: <https://www.who.int/about/what-we-do/evaluation/corporate-evaluations/programmatic-evaluations> [accessed on october 2023]
7. Mohammadbeigi A, Eshrati B, Taghizadeh, Eslami M, Mohammadsalehi N. National report: Evaluation report on pre-marriage educational program in Iran. Iran Ministry of Health and Medical Education: Teharn, 2017
8. Stanley SM, Amato PR, Johnson CA, Markman HJ. Premarital education, marital quality, and marital stability: Findings from a large, random household

- survey. *Journal of Family Psychology* 2006; 20: 117-126
9. Stahmann RF. Premarital counselling: a focus for family therapy. *Journal of Family Therapy* 2000; 22: 104-116
10. Bostani-khalesi Z, Simbar M. Challenges of premarital education program in Iran. *Journal of Holistic Nursing and Midwifery* 2017; 27: 9-18
11. Hawkins AJ, Stanley SM, Blanchard VL, Albright M. Exploring programmatic moderators of the effectiveness of marriage and relationship education programs: a meta-analytic study. *Behavior Therapy* 2012; 43: 77-87
12. Sadighi J, Rostami R, Tavousi M, Mozafari Kermani R, Jabari Farooji S, Ebrahimpour S, et al . Evaluation of knowledge and satisfaction of couple participants in the pre-marriage education program: a nationwide study. *Payesh* 2023; 22: 675-686 [In Persian]
13. Moodi M, Miri MR, Reza Sharifirad G. The effect of instruction on knowledge and attitude of couples attending pre-marriage counseling classes. *Journal of Education and Health Promotion* 2013; 2: 52
14. Mohebbi P, Malekpour P, Kamalifard M, Atri SB, Safaeiyan A, Alizadeh K. Clients' viewpoints about the quality of services in the premarital counseling classes in Tabriz Health Centers. *International Journal of Preventive Medicine* 2014; 5: 365
15. Ramezankhani A, Mohammadi G, Akrami F, Ghanbari Sh, Arab-Alidousti F. Quality gap in premarital education & consultation program in the health centers of Shahid Beheshti Medical University. *Pejouhandeh* 2011;16:169-177 [Persian]